

de Studerende, kunne ventes at komme med nye Impulser, og de ville være istand til at holde vækkende Foredrag, som selv den største Lærdom ikke kunde skabe. Jeg troer, at, hvis man havde fulgt denne Fremgangsmaade, vilde man have staaet sig vel derved. Jeg kunde paavise enkelte saadanne Exempler, hvor man har skudt Mænd omkring i Landet tilside, som uden al Tvivl paa en hæderlig Maade kunde have indtaget deres Pladser som Universitetslærere (Madvig: Det er Regjeringens Skyld! Formanden ringer.); eet Exempel veed jeg da isørigt at nævne, hvor man har taget en Professor fra en praktisk Livsstilling. — Den ærede sidste Taler kom ind paa det Uvæsen, som gennem mange Tider har fundet Sted ved Universitetet i Skikkelse af Manuductionsuvæsenet. Ja, her er der Noget, som i Sandhed er et Uvæsen, og som ret egentlig kan betragtes som Lectiehøven, Noget, som det i Almindelighed ikke er værd at spille et eneste anbefalende Ord paa. Men naar det ærede Medlem mener, at Manuductionsuvæsenet vil trives ganske anderledes, end det hidtil har gjort, og at der vil udvikle sig Manuductionsanstalter i større og rigeligere Maal her i Byen, som ville lægge an paa at aflure Examinatorerne deres Spørgsmaal før at kunne dressere de unge Mænd, som blive sendte i Skole til dem, saa behøver det ærede Medlem visstnok ikke at udmale Manuductionsuvæsenets Fremtid paa en saadan Maade, thi saaledes har det ikke sjældent alt længe været; men jeg troer, at det er givet, at, naar der lægges an paa at stille Fordringerne anderledes, saa at der i det Hele lægges mere Vægt paa Mandsmodenheden end paa Kundskabsmassen, vil deri ligge Noget, som forhaabentlig ialtfald kan bidrage til at indskrænke Manuductions-Uvæsenet. Der falder mig endnu en Uttring ind af det ærede Medlem, som sidst havde Ordet. Det ærede Medlem talte om Censorer og meente, at de fremtidig burde have en anden Stilling ved Universitetet, og at han vilde føre Ordet for en saadan Foranstaltning. Dette er jo aldeles ikke noget Nyt, det er et Forslag, som er fremkommet fra de Studerende i 1860 og udtalt i de meest indtrængende Ord for det theologiske Fa-

cultet. Det er et Forslag, som ogsaa i 1864 er blevet gjort fra Ministeriets Side, og jeg indrømmer, at det vilde være en Forbedring i den nuværende Tilstand; men lad mig her bemærke, at det theologiske Facultet paa det Allerbestemteste modsatte sig at give de faste Censorer en saadan Stilling, at de kunde være med at stille de skriftlige Spørgsmaal. Ja, naar de fast lønede Censorer paa en saadan Maade skulde indskrænkes, seer jeg ikke, at der væsentlig vilde være vundet Noget derved. Da Forslaget i sin Tid blev gjort det theologiske Facultet, meente dette ogsaa, at det var en Foranstaltning, som langt fra vilde kunne tilfredsstille de Fordringer, som vilde blive gjorte, og der blev tilføjet, at, skulde de fast ansatte Censorer have en saadan Stilling, som jeg angav, maatte man i det Hele foretrække at faae en Examinationscommission. — Det være mig sluttelig tilladt at gjøre en Bemærkning. Jeg maa, naar der maaffee efter, hvad jeg har talt, kunde tillægges mig den Anskuelse, som meente jeg, at Examinationscommissionen vilde kunne indlede en heelt ny Æra ved Universitetet og ligesom ved en Tryllemagt skabe en heelt ny Tilstand, saa at Fremtiden kunde forholde sig til Fortiden som Lys til Mørke, reservere mig herimod. Det er naturligtvis ingenlunde min Mening, men jeg mener og er overbevist om, at Examinationscommissionen indeholder i sig Spiren til saare meget Godt, og jeg er endvidere overbevist om, at alle de Betæneligheder, som ere blevne fremhævede baade fra den reelle og formelle Side, ikke kunne tillægges nogen særlig Vægt, og jeg nærer derfor ogsaa det Haab, at det høitæredede Thing ikke vil lade sig influere af de Betæneligheder, som ere fremhævede. Jeg hengiver mig meget mere til den Tro, at det høitæredede Thing vil billige en Foranstaltning, der efter min fulde Overbevisning — og jeg deler denne med mange Andre — vil virke til Betsignelse baade for Staten og Kirken. Jeg kan — lad mig endnu føie dette til — ikke lade nogen Tvivl opkomme hos mig om den Maade, hvorpaa det høitæredede Thing vil stille sig til den omspurgte Bevilling; saameget mindre kan jeg det, naar jeg veed, hvorledes det tidligere